

vže tujca žeti, kjer je nekdanj pošteni Slovenec oral in sejal.

Vse to, dragi moj Polde, so tudi Tebi dobro znana historična fakta, ktera se tajiti ne dajo, iz katerih pa je očitno, kaj je bilo bistvo nemškega pravoverstva in tisučletne klerikalne nemške politike. Vidi se iz tega, kako so Nemci najsvetejšo reč, sveto Kristusovo vero, sto in sto let zlorabili v to, da so nas pod svoj nemški jarem tlačili, imevši le sebe za pravoverce, nas pa za strupene sovražnike sv. vere ali celó za Antikriste, če jim se le nismo slepo pod noge dali.

Ker pa stari nemški klerikalni „glaubenstrogari“ pri vsem tem svojega „pravovernega“ namena pri nas Slovencih po tem potu tako popolnoma doseči niso mogli, kakor pri polabskih Slovanih, ktere so v imenu sv. vere povse zatrli, ker je v teku časa naše niže duhovništvo skoz in skoz rodoljubno postalo in narod svoj energično pogina branilo; ker dandanes tudi naši škofje narodni Slovence biti morajo, ako hočejo v resnici kaj veljave imeti; — ker se je po tem takem nekdanje klerikalno teptalno orodje večidel vže v največo brambo naroda našega spremenilo; — zato so zaradi tega tudi nenasitljivi protivniki, spoznavši, da v imenu sv. vere do svojega cilja več priti ne morejo, svojo taktiko zoper nas popolnoma spremenili. Oni so namreč svojo starodavno, klerikalno politiko — ne brigajoči se za jezo „Volksfreundlerjev“, ki bi jim radi kot iskreni Wichinggjanci še dalje v teptanje Slovanov ž njo služili, — kot obrabljeno, ostarelo in ne več praktično orodje med staro šaro zavrgli ter v teptanje Slovanov čisto nove antiklerikalne, cerkvi in veri sovražne ali pa celó popolnoma brezverske strune napeli, želeči zdaj s pomočjo od Bismarka podpiranega brezverskega liberalizma „klerikalne“ Slovence kot sovražnike napredka, omike in svobode razvpiti, jih od „Pfaffenthum“, od „črnuhov“ in „mračnjakov“, to je, rodoljubnih duhovnikov ločiti, oslabiti, zbegati, s psovanjem cerkve in vere jih za „Fortschritt“ v nenasitljivi luteranski ali brezverski nemški goltanec vneti, ter tako s pomočjo Antikrista doseči, kar dozdej v imenu sv. vere doseči niso mogli. Iz tega namena ti kulturonosci tako nesramno mlatijo po narodnjakih naših, ter jih neprestano za „Pfaffenknechte“, „klerikale, finstere, fortschrittsfeindliche Mächte“ psujejo, sebe pa za apostole prave omike, svobode in napredka izdajajo, kar je vse tako grda in nesramna laž, kakoršna laž je nekdanj njihovo pravoverstvo bilo, kajti gotovo kot „amen“ v očenaši je, da se skriva zdaj za njih brezverskim liberalizmom, kakor nekdanj za njih pravoverstvom in ultraklerikalstvom, ko še na vojsko niso šli brez svojih pravovernih, antislovanskih škofov — samo golo teptanje in zatiranje Slovanov. Ti Slovanožeruhi namreč dobro vedó, kaj je bilo in kaj je še dandanes rodoljubno duhovništvo svojemu slovenskemu ljudstvu; oni to zlasti pri volitvah poskušajo in so dobro prepričani, da ne bodo Slovencev nikdar popolnoma poteptati mogli, dokler bodo ti svoje rodoljubne duhovne poslušali in ubogali; — zatorej: hajdi! udri! po teh „črnih“! — si misli organ „pomalane svinje“ v Ljubljani, in vsak pravi Nemčur — mu v tem pritrjuje, ter po ubogih duhovnikih kot zakletih sovražnikih napredka, omike in svobode udriha tako grdo in nesramno, da se človeku gnjusiti mora, največjemu hudodelniku in tolovaju v ječi pa Bog obvari, da mu bi se kaj žalega storilo. Le čast in veljava duhovščine pri slovanskem ljudstvu, ta jim ne dá miru in pokoja, ta jim je trn v peti, ta se mora na vsaki način izpodkopati in odpraviti, ker se nadejajo potem vse drugo ljudstvo lahko preslepiti in ga na svojo stran spraviti.

(Dal. prih.)

Zastavica za kratek čas.

Iz „Pučk. Pr.“

Nekdo je bil vprašan: koliko let je star, in koliko njegov brat? Na to odgovori: $\frac{5}{12}$ moje starosti iznaša ravno toliko, kolikor $\frac{2}{3}$ starosti brata mojega, a jaz sem 9 let stareji od njega. — Koliko je star vsak od teh dveh bratov?

Naši dopisi.

Iz Trsta 10. sveč. — Okolica Tržaška se je možato mnogo let v bran stavila lahonski sili, al ultralaški magistrat je vse žile napel, da je izvršil svoj namen. Med vsemi seli okolice Tržaške bil je Rojan najmočnejša trdnjava, in tudi ta je zdaj padla, a — hvala Bogu! — le na videz, po nakanah generala-župana Ferluge in njegovega adjutanta učitelja Bonina. Po sleparsko, kar se je še le zdaj zvedelo, sta podpisavala prošnje z imeni okoličanov, kateri se zdaj vprašujejo: „kdo pa je mene in mene vpisal za laško šolo?“ Magistrat se ve da je z veseljem sprejel podpise, ne brigaje se za to, ali so resnični ali ne, samo da so bili, in privolil je 3. talijanski razred. Gosp. Nabergoj, edini boritelj za narodno reč, se je možato ustavljal; al kaj je pomagalo, ker ga noben drug poslanec ni podpiral; gospoda Šklembu in Cegnar ostala sta muteča! — Župan Ferluga! kličem vas v tretjič, da se opravičite očitno — ako Vam je za poštenje mar — recite, da niste ljudi prevarali za podpise? In tudi Vi, učitelj Bonin, povejte: zakaj ste poprej okoličanom se tako sladko lizali za slovensko šolo, ktero polaščevati in narodni omiki odtegovati Vam je zdaj največa sladčica? Žalosten je ta kruhek, da poročila nosite magistratu o tem, kar se po Rojanu godi, al še večí „maestro“ ste v tem, da se hlinite vedno Slovence, čeravno ste zagrizen lahon. Izvedel sem iz zanesljivega vira, da nameravajo okoličani zoper ta Vaš čin lahonstva, ki se je tako skrivé in nemudoma izpeljal, vložiti tožbo c. kr. namestništvu ter zahtevati preiskavo sleparskih podpisov. O tem pa poročam „Novicam“ drugo pot obširneje.

Podlipčan.

Iz Štajerske Ribnice *) 9. sveč. (Poštenjak, Slovenscem v izgled.) Pretekli mesec dne 19. smo pokopali Pavla Držečnika, kmetovalca v Arlici. Kot rokodellec si je rajni toliko prihranil, da si je sprva malo, pozneje pa večje posestvo kupil. Preveliki trud pri rokodelstvu mu je pa tudi bolezen naklonil, za katero je v 60. letu svoje starosti umrl. — Ranjki se je domá brati in za silo tudi pisati brez šole naučil. Bil je iskren narodnjak ter rad prebiral ne le knjige, ampak tudi časnike, ktere si je pod drugim imenom naročeval, pa tudi skrbel, da so jih drugi brali. Pri družbi sv. Mohora je za več udov plačeval. To vse je storil iz blagega namena, da bi ljudi k branju probudil in za našo domovinsko stvar pridobil; njegovo ime pa je skrivno ostalo zaradi ponižnosti njegove. Svojega sina L. je v vseh rečeh, národnost zadevajočih, neprenehoma podpiral, in le z njegovo pomočjo se je dotični mogel v našem zeló nemškutarskem okraji še narodnjaka ohraniti. Vloge je rajni sodnijam slovenske pošiljal. Ko je enkrat pri notarji v Marnbergu zahteval slovensko pobotnico, mu notar odgovori, da ne vé, kaj je pobotnica, in ko mu rajni razloži, da je to „kvitenga“, ga notar zavrne, „da se pri njem samo nemški piše, a tudi, ko bi kdo slovensko pisal, piše si le sam sebi na škodo,

*) Slovenska Ribnica se pravilno povsod Ribnica piše, povsod pa Ribenca izgovarja. Vred.